

İlk algıladığım kan ve kahve kokusu. Kahve makinesi karşıdaki masada duruyor, kansa ayakkabılarımda. Dürüst olmam gerekirse, ayakkabılarımdaki sadece kan değil. Daha yaşlı olanı “on dört” deyince altıma işedim. Onca süre iskemlede, yamulmuş halde, kıpırdamadan oturdum. Başım dönüyordu. Çık, biri ona “on dört” dese, nasıl görünür diye düşündüm ve öyle görünmeye çalıştım, sonra da korkudan altıma işedim. Maik Klingenberg, kahraman. Aslında şimdi, onca telaş niye, bilmiyorum. Ne de olsa başından beri böyle sonuçlanacağı belliydi. Çık altına işemedi, kesin.

Sahi, Çık nerede? Onu en son otobanda, çalılıklara doğru tek ayak üstünde zıplarken gördüm, ama bana kalırsa onu da yakaladılar. İnsan tek bacakla fazla uzaklaşamaz. Polislere bunu soramam tabii. Onu görmedilerse, konuyu hiç açmamak en mantıklısı. Belki gerçekten de görmediler

onu. Ben de onlara bundan söz etmeyeceğim. İsterse işkence yapsınlar. Gerçi, bildiğim kadarıyla, Alman polisinin işkence yapması yasak. Bunu sadece televizyonda ve Türkiye’de yapıyorlar.

Ama insanın, otoban polisi karakolunda sidikli ve kanlı bir halde oturmuş, ebeveynine dair sorular yanıtlaması da büyük ikramiye sayılmaz. Hatta işkence görmek işime bile gelirdi, o zaman heyecanım için bir gerekçem olurdu hiç değilse.

En iyisi çeneyi tutmak, demişti Çık. Ben de onunla aynı görüşteyim. Şimdi, yani artık zaten hiçbir şey fark etdikten sonra. Benim de hiçbir şey umurumda değil. Hadi, neredeyse hiçbir şey diyelim. Mesela, Tatjana Cosic’i umursuyorum tabii. Gerçi ne zamandır düşünmüyorum onu. Ama şu anda, şu iskemlede otururken, dışarıdan otobanın uğultusu gelirken ve polislerden yaşlı olamı beş dakikadan beri arka taraftaki kahve makinesinin başında durmuş, ona –bir geri zekâlı bile, uzatma kablosunun fişinin takılı olmadığını fark edebilecekken– su doldurup tekrar boşaltırken, düğmesine basarken, aletin altına bakarken, aklım ister istemez yine Tatjana Cosic’e gitti. Çünkü işin aslını isterseniz, Tatjana diye biri olmasaydı ben de burada olmazdım. Üstelik onun tüm bu olaylarla hiç ilgisi yok. Anlattıklarım açık değil mi? N’apalım, üzgünüm. Daha sonra yeniden denerim. Tatjana tüm bu hikâyede yer almıyor. Dünyanın en güzel kızı, hikâyenin hiçbir yerinde yok. Yol boyunca onun bizi görebildiğini hayal ettim hep. Buğday tarlasından başımızı çıkarıp etrafa nasıl bakındığımızı. Bir

yıgın hortumla çöp dağında nasıl hıyar gibi dikildiğimizi... Hep Tatjana arkamızda duruyor ve bizim gördüğümüzü görüyor, bizim sevindiğimiz gibi seviniyor diye hayal ettim. Ama şimdi bunu yalnızca hayal ettiğim için mutluyum.

Polis bir kâğıt havlu makinesinden yeşil bir peçete çekip bana veriyor. Onunla ne yapayım? Yeri mi sileyim? İki parmağıyla burnuna dokunup bana bakıyor. Ha, tamam. Burnumu sümkürecekmişim. Ben burnumu sümkürürken o sevecenlikle gülümsüyor. Şu işkence beklentisini rafa kaldırsam iyi olacak. Peki, şimdi mendili ne edeyim? Aranıncasına yere bakıyorum. Tüm karakol gri marleyle kaplı, spor salonumuza giden koridor gibi. Kokusu da biraz benziyor. Sidik, ter ve marley. Spor öğretmenimiz Wolkow’un, eşofmanla koridorlardan fişek gibi geçtiğini görüyorum, yetmiş yaşında, baştan ayağa antrenmanlı: Hadi bakalım, çocuklar! Hop hop! Adımlarının şapırtısı, kızların giyinme odasından uzaktan uzağa gelen kıkırdamaları ve Wolkow’un o yöne doğru bakışı. Yüksek pencereleri görüyorum, bankları, tavandaki asla kullanılmayan halkaları. Natalie, Lena ve Kimberley’in salona yan kapıdan girdiklerini görüyorum. Ve yeşil eşofmanı ile Tatjana’yı. Spor salonunun döşemesinde onun bulanık yansımaları, şu sıralar kızların hep giydiği simli taytları ve üstleri görüyorum. Ve yarısının, son zamanlarda kalın yünlü kazaklarla spor yaptıklarını; bu arada en az üçü sürekli raporlu. Berlin Hagecius Lisesi, sekizinci sınıf.

“On beş samiyordum?” dediğimde, polis başını iki yana sallıyor.

“Yok, on dört. On dört. Kahveye ne oldu Horst?”

“Kahve bozuk,” diyor Horst.

Bir avukatla görüşmek istiyorum.

Büyük ihtimalle şu anda söylemem gereken cümle bu. Herkesin televizyondan bildiği gibi, doğru yerde doğru cümle bu. Ama bunu söylemek fazla kolay: Bir avukatla görüşmek istiyorum. Herhalde gülmekten ölürlerd. Soru şu: Bu cümlenin ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim yok. Avukatımla görüşmek istiyorum dersem, bunun üzerine onlar da, “*Kiminle görüşmek istiyorsun? Avukatınla mı?*” diye sorarlarsa nasıl yanıt vereceğim? Hayatımda hiç avukat görmedim, ne işime yarayacağını da bilmiyorum. Hukukçu ve avukat aynı şey mi, ondan bile emin değilim. Ya da savcı. Sanırım avukat, benim yanımda durması ve yasalardan benden daha iyi anlaması dışında, hâkim gibi biri. Gerçi odada bulunan herkes yasalardan benden daha iyi anlıyor zaten. Herkesten önce de polisler. Onlara sorabilirim tabii. Ama genç olanına, benim şimdi bir avukata falan mı ihtiyacım var, diye sorsam, iddiasına girerim, meslektaşına dönüp şöyle diyecek: “Hey Horst! Horsti! Buraya gelsene! Kahramanımız bir avukata ihtiyacı olup olmadığını soruyor! Şuna bir bak. Tüm yeri kana buladı, dünya şampiyonu gibi altına işedi ve – *avukatıyla* görüşmek istiyor!” Ha ha ha. Gülmekten kırılırlardı tabii. Oysa bana kalırsa, zaten yeterince kötü durumdayım, üstüne bir de kendimi maskara etmem gerekmiyor. Olan oldu artık. Bundan ötesi yok. Durumu artık bir avukat da değiştiremez. Sonuçta, yalnızca kafadan kontak biri, bir halt yemediğimi-

zi iddia edebilir. Ne diyeyim? “İsterseniz temizlikçiye sorun, ben bütün hafta boyunca evde yüzme havuzunun kenarında uzandım” mı? “Yarım domuzlar gökten yağmur gibi düştü” mü? Şu anda yapabileceklerim gerçekten de sınırlı. Mekke’ye doğru dua edebilirim, altına sıçabilirim, artık bunun dışında fazla seçeneğim kalmadı.

Aslında az çok sempatik görünen genç olanı başını sallayarak tekrarlıyor: “On beş saçmalık. On dört. Ceza ehliyeti on dörtte başlar.”

Büyük ihtimalle şimdi vicdan azabı çekmem gerekirdi, pişmanlık falan işte, ama dürüst olacaksam, hiçbir şey hissetmiyorum. Feci halde başım dönüyor, hepsi bu. Baldırımın aşağısını kaşıyorum. Ancak mesele şu ki, eskiden olduğu yerde şimdi baldırım yok. Mor sümügümsü bir şerit elime yapışıyor. Bu *benim* kanım değil, demiştim az önce bana sorduklarında. Sonuçta, caddenin üstünde ilgilenilmesi gereken yeterince sümük vardı ve ben gerçekten de bunun benim kanım olmadığını düşünüyordum. Ama, diye soruyorum kendi kendime, bu benim kanım değilse, şu anda baldırım nerede?

Pantolonumun paçasını kaldırıp altına bakıyorum. Ardından şaşırmaq için tam bir saniye kalıyor bana. Bunu bir filmde seyretmek zorunda kalsam kesin fenalaşırdım, diye düşünüyorum ve o an gerçekten de fenalaşıyorum; burada, otoban polisi karakolunda, ki bu bir bakıma rahatlatıcı bile sayılabilir. Kısa bir an için marleydeki yansımamı görüyorum, daha sonra güm diye bir ses yükseliyor ve ben kendimden geçiyorum.

2

Doktor balık gibi ağzını açıp kapatıyor. Sözcükler çıkana kadar birkaç saniye geçiyor. Doktor bağıyor. Doktor şimdi ne diye bağıyor ki? Şu ufak tefek kadına bağıyor. Ardından lafa üniformalı biri, mavi bir üniforma karışıyor. Bu polisi henüz tanımıyorum. Doktora çıkışıyor. Sahi, adamın doktor olduğunu da nereden çıkarıyorum? Beyaz önlüklü. Yani, pekâlâ pastacı da olabilir. Ama önlüğünün cebinde metal bir el feneri ve şu dinleme şeysinden var. Bir pastacı dinleme şeysini ne yapsın, sandviç ekmeklerinin kalp atışlarını mı kontrol edecek? Gerçekten doktor galiba. İşte o doktor, şimdi başımı işaret edip bağıyor. Yorganın altını yoklayarak bacaklarımı arıyorum. Çıplaklar. Artık sidikli ya da kanlı da değiller sanki. Acaba neredeyim?

Sırtüstü uzanıyorum. Yukarıda her şey sarı. Yana bakıyorum: Büyük, karanlık pencereler. Diğer yan: Beyaz,

naylon bir perde. Hastane, bana sorarsanız. Bu, doktora da uyuyor sonuçta. Üstelik ufak tefek kadın da beyaz önlüklü ve elinde bir bloknot var. Peki hangi hastane, Charité olabilir mi? Yok, bildiğim bir yere benzemiyor. Berlin'de değilim ne de olsa. Sorsam mı, diye düşünüyorum, ama kimse beni umursamıyor. Doktorun ona öyle bağırmamasından hiç hoşlanmayan polis de bağıyor, bunun üzerine doktor daha da yüksek sesle bağırmaya başlıyor; buysa, burada kimin sözünün geçtiğini ilginç bir şekilde gözler önüne seriyor. Polisin değil, doktorun sözünün geçtiği apaçık ortada; bense öylesine bitkin, bir bakıma da huzurlu ve yorgun, ayrıca da içten bir mutlulukla kaplıyım ki, tek kelime edemedim tekrar uykuya dalıyorum. Daha sonra anlaşıldığı üzere, mutluluğun adı Valium. Büyük iğnelerle dağıtılıyor.

Yeniden uyandığında her taraf aydınlık. Büyük pencerelerden güneş yansıyor. Birileri ayak tabanlarımı kaşıyor. Anlaşıldı, yine bir doktor, bu kez bir başkası ve yine yanında bir hemşire var. Polis yok. Ama doktorun ayaklarımı böyle kaşımaya hoş değil. Niye kaşıyıp duruyor ki?

“Uyandı,” diye belirtiyor hemşire. Sözlerinden zekâ fıskırdığı söylenemez.

“Ah, demek öyle.” Doktor bana bakıyor. “Nasılsın?”

Bir şeyler söylemek istiyorum, ama ağzımdan çıkan, “hıff” türünden bir sestense ibaret.

“Nasılsın? Adımı biliyor musun?”

“Hıff-ha?”

Bu ne biçim soru? Beni kafadan kontak falan mı sanıyorlar? Ben doktora, doktor bana bakıyor, sonra da üstüme